

Láss ezer csodát

A Kun Edit műtermébe belépőt a harmónia csendes áhítata szinte beszippantja. Az ember az egyik képről a másikra néz, miközben lelkében Petőfi híres sorai zengenek. Hogy is írta a költő A Tisza című, közkedvelt versében? „Oh természet, dicső természet! / Mely nyelv merne versenyezni véled? / Mily nagy vagy te! mentül inkább hallgatsz, / Annál többet, annál szebbet mondasz. „

68

A technikát lehet fejleszteni, de a szépség iránti vágyra és az alkotás örömeire születni kell, – mondja a festő. Édesanyám anyukája fantasztikus kézügyességgel és szépérzéssel rendelkezett. Csodálatosan varrt, kézimunkázott és eziránti tehetségét én is örököltem. Egyetemista koromban babákra méretezett, dúsan hímzett ruhákat terveztem, melyeknek az elkészítése is nagy örömet szerzett a számomra.

– ... és honnan ered a feltétlenküli természetszeretet?

– A zalai erdőkkel-dombokkal övezett Kis-Balaton festői szépségű vidékén nőttem fel. Otthonunktól karnyújtásnyira volt a varázslatosan szép, érintetlen természet. Biciklivel tíz perc alatt kint voltam a Kis-Balaton Nemzeti Parkban, ahol a nézelődéssel órákat bírtam eltölteni. Ez a táj a mai napig a szívem csücske. Ha hazalátogatok, azonnal nyeregbe pattanok és kikerekedek gyerekkorom kedvenc színterére.

– Képeiről sosem hiányoznak az állatok. Hódol a vadászat szenvedélyének is?

– Még bakfis voltam, amikor édesapám elvitt egy vaddisznó-vadászatra. Ő nagy vadász és pontosan tudta, milyen módon kell engem „beavatni”. Karácsony előtt jártunk és a gyönyörű, havas táj látványa, a talpunk alatt ropogó, friss hó és a társaság jókedve teljesen lenyűgözött. Így szinte észrevétlenül ragadott magával ez a nemes szenvedély és húsz éves korom óta már én is vadászok lelkes, nagy családjába tartozom.

– Hogyan lett a természetszerető kislányból festő?

– Gyerekkoromban a ceruza segítségével az üres papíron külön világot tudtam magamnak teremteni. Minden érdekelt, ami a rajzolással volt kapcsolatos. De mégis a sors másfele vitte az utam... A Pázmány Péter Katolikus Egyetem teológia-filozófia szakán végeztem, majd Pécssett a jogtudományi egyetemen is diplomát szereztem.

– Miért választotta első nekifutásra a teológiát?

– Fiatal felnőttként mindig a miértre kerestem a választ. Az oktatás során azonban sok mindenre megtanítják az embert, csak az életre nem. Azt gondoltam, hogy a Pázmányon majd választ kapok az engem érdeklő dolgokra, ám rájöttem, hogy csak a tapasztalatok döbbsenének rá az élet lényegére. Jogra azért jelentkeztem, hogy isten törvényei után az emberekét is megtanuljam. A jogász lét rendezettségét jelent és mellette áldozhatok a művészet oltárán is. Ezek a vonalak elvihettek volna másfelé is. Ám magammal szemben nagyon kritikus vagyok, és a festészet a lelkem mélyén mindig is élt, mint megvalósítandó, kimeríthetetlen örök vágy, így azt sem űzhettem hobbi szinten.

– Nappal dolgozik, este és hétvégén pedig fest?

– Úgy ám, hiszen máskor nincs rá időm. Saját korlátaim legyőzése egyébként is örült kihívás. Tovább kellett fejleszte-

nem a képességeimet, hogy katartikus élményt jelentsenek az általam készített képek. Néha portrét is készítek, de mivel rettenetes időhiánnyal küszködöm, jobbára csak természet-képek kerülnek ki a kezem alól. A festés teljesen ki tud kapcsolni, közben szinte érzem az erdő illatát. Ezt a műfajt csak az tudja jól művelni, aki sokat tartózkodik kint a természetben. Így nekem akkor is eredményes a vadászat, ha nincs zsákmányom.

Ilyenkor olyan fantasztikus módon feltöltődve érkezem haza, ami hetekre való muníciót biztosít a festészethez. A „fejben festés” már az erőben megkezdődik és a feszültség csak akkor oldódik, amikor befejezem a képet.

– Mi inspirálja a munkáját?

– A szeretet, ami értékteremtő erő és biztonságot ad. A művészet és a szeretet kapcsolata elengedhetetlen, hiszen jól alkotni csak szívvel-lélekkel lehet. A természetet, az embereket, a zenét és a festészetet egyaránt nagyon kell szeretni ahhoz, hogy jó művek szülessenek – ha festek, mindig zene szól, belül is és fizikailag is. Magamon és a környezetemen is látom, hogy a művészet különböző ágai mindenki számára kiapadhatatlan

örömforrást jelentenek. A művészet kizökkent a hétköznapokból és katalizátorként működik.

– Most mire készül?

– A 2009-es Fegyver-, Horgász- és Vadászkiállításra harminc világrekord, illetve magyar rekord-trófea eredeti környezetben való megfestését kérték tíz festőtől, melyek egyike én voltam. Alighogy ezt a munkát befejeztem máris nekiduráltam magam, hogy időben elké-

szüljön az a tizenhét darabos kollekción, melyet egy erdőgazdaság megbízásából festek. Egész napos munkám mellett igyekszem „tréningben” maradni. Ami-

kor hazajövetelem után végzek az itthoni teendőimmel, visszavonulok és festek, festek, – sokszor a végkimerülésig. Megyek az utamon és tudom, hogy a jelek segítenek. A népszerű író, Paulo Coelho azt írja: „Amikor jó úton járunk és követjük a jeleket, az Istenség a segítségünkre siet és megakadályozza, hogy hibát kövessünk el.” Ám én teológusként úgy gondolom, hogy a Teremtő tudja, hogy mire van szükségünk. Amit kér az ember azt meg is adja, de nem azt magát, hanem a lehetőséget rá, hogy a szabad akarata által ő maga valósíthassa meg.

SZENDI HORVÁTH ÉVA

69